

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Árnyékban őrzött vonzalom**

1. Árnyékban őrzött vonzalom

Téli-Eszter

János-g534 feszített izmokkal hajtotta a pedálokat a tizennégyes fülke nyomasztó homályában. A wattmérő mutatója a piros sáv szélén vibrált, de a férfi tekintete nem a rideg műszerekre, hanem a nagymama megviselt arcára szegeződött. A kolónia szigorú szabályzata büntetett minden felesleges kalóriapazarlást és személyes kötődést, ám János mozdulataiban mély, elfojtott gyengédség élt az idős asszony iránt.

- Lassíts, János, ne tedd ezt... - suttogta a nagymama szaggatottan, miközben a rettegés és a több évtizedes fegyelem viaskodott benne. Ráncos, remegő kezével elutasítóan intett. - A törvény egyértelmű. Nem pazarolhatod rám az erődet, ha az őrszem meglátja, mindkettőnket leállítanak.

- Nem számít a törvény - felelte halkán János-g534. Homlokáról vastag cseppekben hullott az izzadság a hideg betonra, ahogy átvállalta a nagymama terhelését. - Nem hagyom, hogy áldozattá váljon.

Alinda meglapult a fülke sarkában, és döbbsen figyelte a kettőjük közötti névtelen szövetséget. A nagymama szavaival újra és újra elutasította a férfi segítségét, szigorúan ragaszkodva a kolónia kegyetlen normáihoz, de a szemében ott bujkált az elfojtott melegség. Bár a törvény tiltotta, az idős asszony titokban mélyen tisztelte és kedvelte a férfit, aki a rendszer fojtogató gépezetében is ember tudott maradni.